

Kylanti scenos žvaigždė Deina Sforza: „Būtent gyvenimas svetur ir kelionės padėjo atrasti, kad Lietuva yra mano tikrieji namai“

Neseniai Lietuvos muzikos pasaulyje suspindėjo operos solisto Vaido Vyšniausko ir jaunosios kartos atlikėjos Deinos Sforzos duetas. Jiedu atlieka meilės ilgesio ir romantiškų jausmų persmelktus popklasikos kūrinius lietuvių, anglų, ispanų, italų kalbomis, jau ruošiasi ir koncertiniam turui. Dar būdama moksleivė Deina (anuomet pavarde Kučinskaitė) jėgas išbandė populiariame TV projekte „X faktorius“ Londone, dalyvavo konkursuose atlikdama popso, roko ir bliuzo dainas. Gabiai merginai vokalo pedagogai žadėjo dainininkės karjerą, tačiau, tik pradėjusi eiti šiuo keliu, ji stabtelėjo ir po mokyklos pasirinko studijas Anglijoje, kurios turėjo įtraukti į muzikos industrijos užkulisių, bet atitolino nuo svajonės lipti į sceną pačiai. Deinai prireikė karantinų, galimybės ištrūkti iš jaunimo taip pamėgto Londono ir nestandartinių patirčių Centrinėje bei Pietų Amerikoje, kad ji iš naujo save susirinktų.

„Peru kalnai ir džiunglės labiausiai mane pakerėjo ir padėjo susidėlioti mintis, tolesnio gyvenimo planus. Ten atradau vidinę ramybę, svarbiausia – suvokiau, kad muzika gali būti galinga gydymo ir įkvėpimo priemonė. Nuo tada mano tikslas yra kurti grožį ir skleisti pozityvumą savo kūrybą. Dainavimas dabar yra ne tik mano saviraiškos priemonė, bet ir būdas padėti kitiems“, – pasakoja D. Sforza.

Pirmiausia dėmesį patraukia jūsų skambi ir labai istoriška pavardė Sforza. Tai - sceninis pseudonimas? Kaip jis pakeitė Kučinskaitę?

Tai – ne pseudonimas, o mano protėvių pavardė. Man buvo labai įdomu gilintis į savo šaknis ir kilmę, todėl atlikau DNR testą ir atradau, kad mano gyslomis teka itališkas kraujas. Pradėjusi tyrinėti šeimos istoriją ir archyvus, atsekiau savo ryšį su Sforzų giminės linija. Tai tarptautinė, stiprią praeitį turinti pavardė, be to, skamba išties gražiai ir yra lengvai įsimenama, todėl nusprendžiau ją pritaikyti ir savo sceninei veiklai.

D. Sforza baigė studijas Londone | Asmeninio archyvo nuotr.

Tačiau nauja pavardė, panašu, nėra jūsų pagrindinis gyvenimo pokytis. Kaip atsiradote duete su V. Vyšniausku?

Dainavimas mano gyvenime buvo nuo paauglystės. Dar būdama mokykloje lankiau privačias pamokas, dainuodavau visuose mokyklos renginiuose ir save išbandžiau įvairiuose konkursuose Lietuvoje ir užsienyje. Pirmieji pasirodymai mokykloje man suteikė pasitikėjimo, o konkursai tapo puikia galimybe ne tik tobulėti, bet ir pakeliauti. Dainavimas leido pamatyti nemažai pasaulio: teko koncertuoti Švedijoje, Moldovoje, Kazachstane. O viena didžiausių sėkmių buvo 2018 m. laimėta 1-oji vieta „Muzikos talentų lygoje“.

Bet kai atėjo metas pagalvoti apie būsimą profesiją, po dvylikos klasių dar nebuvo sau tiksliai atsakiusi, kad turėčiau rinktis dainininkės kelią, nors būti šalia muzikos visada norėjau. Londone baigiau muzikos industrijos ir psichologijos studijas, tačiau jau studijų metu supratau, kad nenoriu dirbti tik užkulisiuose ir prodiuserių agentūrose, kurdama karjerą kitiems. Pajutau, kad mano svajonė yra dainuoti pačiai. Po studijų grįžau į Vilnių ir pradėjau ruošti stojamiesiems egzaminams į klasikinį dainavimą Lietuvos muzikos ir teatro akademijoje (LMTA).

Vieno koncerto metu susipažinau su V. Vyšniausku. Jo balsas ir artistiškumas mane žavėjo jau seniai – ne tik dėl techninio meistriškumo, bet ir dėl ypatingo gebėjimo perteikti emocijas, pasakoti istoriją per muziką. Supratau, kad iš tokio pedagogo galėčiau labai daug išmokti, todėl kreipiausi į jį pagalbos, ruošdamasi stojamiesiems egzaminams į LMTA. Vaido patarimai ir brandi patirtis padėjo man sėkmingai įstoti.

Tuo viskas nesibaigė – ruošiantis stoti atsirado idėja pamėginti kartu atlikti dainą, nes pastebėjome, kad scenoje puikiai susikalbame. Iš pradžių įrašėme Jurgitos Čekauskaitės į lietuvių kalbą išverstą Shimono Pereso dainą „Vilties spindulys“. Klipas buvo filmuotas vasarą labai gražioje Išlaužo kaimo Prienų rajone apylinkėse, kurios ypač brangios Vaidui. Taip prasidėjo mūsų kūrybinis bendradarbiavimas.

Kartu įrašėme ir kitų neblėstančio žavesio 20 amžiaus dainų, tarp jų – „Vivo per lei“, taip pat „Somos novios“, „Amžina meilė“, dabar ruošiame „Baltą paukštį“, „Funiculi funicula“. Jau turime ambicijų surengti koncertinį turą ir, žinoma, įrašyti visą albumą.

Mūsų atliekamos dainos jungia klasikinės ir populiariosios muzikos elementus, jos

apima tiek operos, tiek lyrinės muzikos stilistiką. Jas sieja vilties, vidinės stiprybės ir žmogiškų jausmų temos. Tiesiog norime, kad mūsų muzika paliestų klausytojų širdis ir įkvėptų juos jausti, svajoti bei tikėti grožiu, slypinčiu muzikoje.

2018 m. „Muzikos talentų lygoje“ D. Sforza laimėjo 1-ąją vietą | Asmeninio archyvo nuotr.

Kaip, būdami tokie skirtingi, iš skirtingų kartų, sutariate dėl repertuaro?

Dėl repertuaro mums sutarti nėra sudėtinga. Paprastai pusę dainų parenka Vaidas, kitą pusę – aš. Kiekvieną kartą diskutuojame ir ieškome kompromisų, atsižvelgiame į tai, ar kūrinys tinka mūsų abiejų balsams bei stiliui. Esame ramaus būdo, todėl nesutarimų beveik nekyla.

Vaidas man suteikia daug pasitikėjimo savimi ir įkvepia dalintis savo originalia kūryba. Darbas su juo ne tik padeda tobulėti profesinėje srityje, bet ir skatina asmeninį augimą.

Su operos solistu Vaidu Vyšniausku | Asmeninio archyvo nuotr.

Kas nutiko, kad nuo piktųjų paauglės roko ir bliuzo dainų peršokote į visišką priešingybę - romantišką, ilgesingą popklasiką? Tikriausiai turėjo būti kažkoks vidinis tramplinas?

Paauglystėje muzika man buvo būdas išreikšti pyktį ir nusivylimą aplinkiniu pasauliu. Roko ir bliuzo žanrai atspindėjo mano maištingą dvasią. Bet vidiniai pasikeitimai prasidėjo jau Londone. Ten pradėjau jaustis vieniša, spaudė per didelis megapolio stresas. Supratau, kad tas miestas su savo nežmonišku tempu – ne man.

Dar prie pablogėjusios savijautos galbūt prisidėjo ir dainavimo alkis. Studijuojant tokių progų buvo nedaug, tai buvo ne vokalo, o muzikos vadybos ir psichologijos studijos. Bet atsirado ir įdomus, tarsi lemtingas posūkis: studijų pabaiga sutapo su laikotarpiu, kai dėl paskelbtos pandemijos paskaitos, atsiskaitymai vyko nuotoliniu būdu.

Priėmiau tokias sąlygas kaip šansą visiškai pakeisti aplinką ir prasiblaškyti. Todėl leidausi į kelionę po Centrinę ir Pietų Ameriką be atgalinio bilieto. Keliaudama studijas baigiau sėkmingai, bet taip pat patyriau vidinę transformaciją, ir po jos pasaulį pradėjau matyti kitaip. Grįžau į Europą po keturių mėnesių.

Peru su alpakiukais | Asmeninio archyvo nuotr.

Kuo Jus Pietų Amerika galėjo taip stipriai paveikti?

Londone buvau perdegusi: ilgos darbo valandos, kelionės metro ir nuovargis neleido mėgautis gyvenimu. Vieną dieną supratau, kad taip gyventi nebegaliu, ir nusipirkau bilietą į Kosta Riką. Ten ne tik keliavau, daugiausia laiko praleidau savanoriaudama laukinių gyvūnų gelbėjimo centre. Patekau į visai kitą pasaulį su visiškai kitokiomis problemomis. Teko rūpintis sužeistais ir nelegaliai vietinių namuose laikytais, todėl kentėjusiais nuo nenatūralių gyvenimo sąlygų gyvūnėliais.

Darbas buvo labai intensyvus. Reikėjo kasdien keltis 6 valandą ryto, maitinti tinginius, ocelotus, papūgas, pelėdas ir beždžiones, taip pat valyti jų narvus, taisyti aptvarus. Kai kurios užduotys buvo gana pavojingos. Pavyzdžiui, staugūnės beždžionės yra agresyvios, ir buvo atvejų, kai jos užpuolė žmones. Vieną kartą beždžionė pavogė raktus iš savanorio rankos ir reikėjo juos išmainyti į bananą!

Darbas buvo fiziškai sunkus, dažnai jausdavausi išsekusi, skaudėjo kūną nuo

nuolatinio fizinio krūvio. Kai kurie savanoriai neištvėrė ir išvykdavo jau po kelių dienų, tačiau man buvo svarbu likti, nes žinojau, kad gyvūnai patys savimi pasirūpinti negali. Tai tokios prieglaudos, kurių valstybė nefinansuoja, todėl tik savanoriai iš užsienio šalių joms padeda išgyventi. Tokia patirtis paskatino suvokti žmogaus ryšį su gamta ir kokia svarbi yra pagalba tiems, kurie patys negali apsiginti.

Paskui keliavau po Meksiką. Dar labiau viskas pasikeitė Pietų Amerikoje. Peru susipažinau su šamanu, kuris mokė gyventi pagal gamtos ritmą ir semtis išminties iš jos. Džiunglėse ir kalnuose pajutau, kad gamta gydo ne tik kūną, bet ir sielą. Šis jausmas nepaleido ir iš džiunglių išvykus pakeliauti po Peru, taip pat šioje šalyje savanoriaujant lamų ir alpų fermoje. Pastebėjau, kad man tinka lėtesnis, ramesnis gyvenimo būdas. Ši patirtis pakeitė mano požiūrį į gyvenimą ir padėjo suvokti, kad noriu būti arčiau gamtos.

Netgi būdavo, kad, jau grįžus gyventi į Vilnių, man kas nors siūlo vykti į kokį nors išpūdingą pasaulio miestą, pavyzdžiui, į Dubajų, o aš atsakau: „Vežkit mane geriau į kaimą ar kur nors į kalnus!“

Turėdama tokią patirtį labai atitinkate kosmopolitiško 21 amžiaus jauno žmogaus, kuriam nėra sienų, portretą: išbandytas gyvenimas Vakarų megapolyje, savęs paieškos tolimuose kraštuose, savanorystė, išmoktos kelios užsienio kalbos. Kodėl tokia jauna mergina staiga iš didelio, plataus pasaulio grįžo į mažytį Vilnių?

Po tiek turtingų patirčių užsienyje grįžau į Lietuvą, nes pradėjau jausti stiprų ryšį su savo gimtąja šalimi ir jos kultūra. Pietų Amerikoje stebėjau, kaip vietiniai žmonės gerbia savo šaknis ir senąsias tradicijas, o tai man priminė apie tai, kas yra svarbu.

Įvertinusi, kad gyvenimas dideliuose miestuose man nebuvo visiškai tinkamas, supratau, kad Vilnius su savo ramybe, kultūriniu paveldu ir artumu gamtai yra vieta, kur norėčiau gyventi. Gal skambės paradoksaliai, bet būtent gyvenimas svetur, kelionės ir savanorystė egzotiškuose kraštuose padėjo atrasti, kad Lietuva yra mano tikrieji namai, o lietuvių kalba – labai miela širdžiai.

Ar tas artumo gimtajam miestui, lietuvių kalbai jausmas atvedė ir iki lietuvių liaudies dainos „Vai nekukuok“?

Taip, artumas Lietuvai ir lietuvių kalbai tikrai paskatino pasirinkti lietuvių liaudies dainą „Vai nekukuok“. Šis kūrinys, kaip ir kitos liaudies dainos, perduodamos iš kartos į kartą, tapo svarbiu tiltu tarp praeities ir dabarties.

Sumoderninusi jį, norėjau suteikti jam šiuolaikinį atspalvį, kad būtų aktualus ir jaunimui, ir vyresnei kartai. Lietuvių kalba man yra labai svarbi, nes ji atspindi mūsų tautos tapatybę ir istoriją. Savo kūryboje dažnai naudoju etninius elementus, o įkvėpimo semiuosi iš sutartinių, gamtos, mitologijos. Tikiu, kad lietuvių kalba ir kultūra turi unikalią prasmę, kuri gali sužavėti ir įkvėpti pasaulį. Noriu, kad ši kalba skambėtų plačiau ir būtų vertinama visame pasaulyje.

Projektas „Pasaulio Lietuva.“

Jei norėtumėte publikuoti straipsnį prašome nekeisti straipsnio pavadinimo, nurodyti informacijos šaltinį, autorių ir projekto pavadinimą.